

*Ambrus József***meghívó az esőnek**

magányos ikonok rímelméletek
háborús kabátjait gombolgom
keresek hozzátok belépőjegyet
de férges a szó a domborzaton
mint gyűlölet rakódnak az évek
teremtés óta törekeny a vizsály
– harcosa vagyok a túlélésnek
csak a Genezisben lehet szabály
beköszön a szokatlan költemény
csontodnak itt nyugalma nem lesz
– csak pupilládon ezerarcú fény
gyönyörében koldusbotra vedlesz

és kalászt tépkedsz karmaival
maradék hitem isten ellen lázad
barátkozol szomjas parancsaival
fordítottja sem igaz a hazugságnak
férges a szó de megőrzi neved
versemre virágzik ballada bordal
– a tartalom sokszor odaveszett
mert játszottam a gyújtózsínórral

hajnali csend versemre virágzik
védett bogáncsai parancsra nőnek
másodpercenként a reneszánszig
ha meghívót küldök az esőnek

fénydimenzióban

gyertyafényes estéim összeérnek
csak isten látja hogy pusztulok
– síri csend van – érik az élet
hervadnak a jól nevelt gusztusok
és az óraszerkezet mutatója
– félkörben méri fel arcomat
bölcs elmúlásom öltözteti rája
amíg önfegyelmet ad a bizalomnak
szimbólum-templomok mellett
ahol a falak kilincsek kulcsra zárnak
– a galléros élet percei felett –
ahol romba dől a levegőszabályzat

mert ráfeszülök a szétrepedt világra
estéim a csillagokkal összeérnek
bús önmagát tökéletesnek szánva
halandó csak a versekben ért meg
estét játszani csak fényben szabad
– csontjaimból nőnek ki a hegyek
remeg a Föld a templom alatt
a háború hangja megérkezett

tetővel fedem be éjszakámat
hogy megérinthessem lényeged
mert halálom előtt ezt kívántad
hogy más dimenziót építsek neked